

DIOBE MORA

■
razilaze se širine mora da bi razinu pravu imale
i tišine se njegove u razuzdane glasove upravljaju
u bezvlađu vode za dugog mora i ničije vlasti
čitava jedna pučina živi u spoznaji svoje pustinje
i tvrđavom svojom vlastitim opsadama odolijeva
bezvrijedno je sve ovo i malo se toga zna
jer predaleko su mora da bi se obalama svojim vratila
i onaj svoj isti kamen graničnom vodom rastvorila
predaleko su i sidrišta i tabori i uspavanke
da bi se pučina k miru svome uputila
bezvrijedno je sve ovo i premalo za postojanost
jer ovo su bježanja a nitko ne zna ni kuda ni kada ni kako
i u koje sve tokove prva ponornica zna povući
i nad kojim se sve bijegom progonstva neka znaju postaviti
premalom je sve ovo da bi u mjestu svome ostalo
i tko sve ovo vidi i tko sve ovo prašta
ništa se ne zna jer sve okomitiše nad dubinama
razine mora nad uzgonom svojim počivaju
u počivaljci u kojoj vrijeme utka svoje sidro
da se zaustave mijene i o površinu se razinom zapnu
ništa se ne zna i zalud su sidra zalud svi monolozi
kojima more šutnjama svojim hoće da upravlja
nestaje već i šutnje koja je do glasa dopirala
i sudbinu će žeđi svaki obrok vode upoznati
ne bude li htio ne bude li znao
ukrotit će se širine mora budu li razinu pravu imale
i vlasti njihovih mora neće više od voda svojih odstupati

■
izgon mora iz ovih slavlja
u čiji će grijeh ući i tko će za sve ovo
biti odgovoran i biti sâm
tko će biti spreman da na sebe primi
sua suha razdoblja koja nadolaze
i sve namjere koje sa morskih strana vrebaju
zar su sve časti u prekomorske krajeve zašle
zar su sva lovišta pusta zar je more
izgonom svojim i ostala obilja povuklo
more kao što se vidi o porijeklu svome šuti
i pod ploče svoje još dublje se zabija
i ništa ne zna
iz slavlja naših izgnano

■
i oblasti će nove novi grijeh izmisliti
i mesija će se jedan zaželiti grijeha
i bilo tko obećani i bilo tko prorokovani
nagnat će vode da teku i kopna da stoje
i sve će biti dobro

■
pa zar je premalo izdajstava i obračuna
i zar ćemo stvarno biti prisiljeni
uz dobro drvo zao vrt održavati

■
more svojim ostrim dijelom ponovno po zapisu
davninu jednu obnavlja da s pravom potomci mogu reći
jedne godine jedno more i sve ostalo uz to
da se opet može u povelji mira moru vlast zaviještati
i nad kopnom i nad morem i nad vjernim i nad zlim
grad treba odbraniti i u zemlju umjerenu vodu pustiti
da ne bude potopa ni strahota da sve bude u svom mjestu
da se zna koji predjeli moru a koji nebu pripadaju
more svojim ostrim dijelom po zapisu opet ispisuje
svoju godinu i svoje vrijeme i sve ostalo uz to
more nenaviknuto da u miru povelju o dobrima svojim čuva
davninu jednu za žrtvu potomcima svojim prinosi
i jednom pravdom drugu grabež dotiče

jakša flamengo

dragoljub jeknić

ODBRANA PUTOVANJA

Napustio sam svoju stolicu
na kojoj sam sedeo i slušao laži
o belom svetu

Napustio sam svoju kuću
čadavu tesnu i nesigurnu
kao duša moja

Sve sam napustio
samo da vidim odakle dolazi dan
i sa godinom da se vraćam

Napustio sam sve
samo na nekom bespuću
slobodno da zapevam

PUTNIK (VII)

Ležim i slušam krv svoju
što još uvek
pravi u meni brzak
strvinu prikrivajući

Ležim u lišću
što iz mene sa nepoznatog drveta pada
s nepoznatog drveta
s visine avetinjske

Ležim u lišću
i razmišljam o reči što me vrže
o putu ŠTO JE ISTI
I PREMA GORE I PREMA DOLE

PUTNIK (X)

Taj što je sa mnom išao
potuljenog pamćenja ugaslih očiju
s mrtvim pepelom
na usnama

Taj što je sa mnom ležao
na istoj koži kamenom oglodanoj
na istoj ponjavi vremena
što nam se u snu našem cerekalo

Taj što je sa mnom pevao
tanjeći se kao zora
dok su mu se reči pesme
niz moje grlo stropoštavale

ko je

■
Vidim vrtove
sledene bez korenja
i slike što se suše
na pripeci sećanja

Vidim reke
nepomične u svom toku
definjstvo napuklo
kao stablo u vetru

Vidim reči svuda reči
reči kao hajku pokrenutu
lovištima svetla što se gubi
u obrušavanju
u nepovezanosti
u smaku